

ních řádů, platných pro různé obce, což je ostatně také zřejmo z úvahy, že řečený zákon platí pro celou republiku, že musí býti pro celé území státní vykládán jednotně a nikoliv pro každou oblast různých řádů stavebních zvlášť.

Dovolateli, poukazujícímu ku rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu č. 4656 sbírky, sluší dáti za pravdu také v tom, že ustanovení § 31 č. 1. zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n. má za účel, aby podporován byl stavební ruch a umožněno bylo rozmnožování bytů na ten způsob, že místnosti, jichž zřízení si vyžádalo podstatných prací stavebních, vyňaty jsou ze zvláštní ochrany zákona, a že to má býti odměna podnikateli za jejich zřízení. Dodati k tomu sluší, že odvolací soud uvádí správně, že citovaný předpis rozlišuje přestavby, přístavby a nástavby domů, pro něž bylo uděleno úřední povolení stavební po 27. lednu 1917 s jedné — a místnosti v jiných domech, které byly teprve po 1. květnu 1924 nově zřízeny a z neobytných na obytné upraveny — s druhé strany.

Rovněž nelze uznati, že by upravením sporného bytu ze sklepa a kuželníku šlo o přestavbu nebo přístavbu domu podle citovaného ustanovení zákonného, nýbrž sluší schváliti právní závěr druhé stolice, že, když nejde o přestavbu ani o přístavbu, nýbrž o pouhou přeměnu neobytných místností na obytné bez nějakých změn konstruktivních, také z tohoto důvodu nejsou řečené místnosti vyřazeny z ochrany zákona. Dovolání je tedy bezdůvodné.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 29. října 1926  
č. j. Rv I 1544/26. R. v. z. s. Doležal.

**Byť i magistrát přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků až do 8. hodiny ranní (§ 12 vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. IV. 1903), nelze správce domu sprostíti zodpovědnosti za nedbalost, že chodníku neposypala co nejdříve a časně ráno než začne čilejší frekvence a že s touto prací minila snad čekati až do nejzazší lhůty magistrátní vyhlášky (§§ 1297 a 1299 obč. zák.).**

Žalobkyni přihodil se úraz o 7¼ hod. ranní dne 21. III. 1925 na chodníku, který sice byl prost sněhu, ale nebyl posypán pískem. Zažalovala domácího, k jehož domu chodník přiléhal, i domovnici na náhradu škody; žaloba byla však v obou nižších stolicích zamítnuta.

Nejvyšší soud dovolání žalobkyně vyhověl, rozsudky niž-

ších stolic zrušil a spornou věc vrátil do první stolice z těchto důvodů:

Dovolatelka právem vytkla odvolacímu rozsudku nesprávné posouzení právní a odvolacímu řízení neúplnost, způsobilou zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře.

Spatřuje podle č. 4. § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací v nesprávném právním výkladu ustanovení § 12 vyhlášky magistrátu hlav. města Prahy ze dne 28. dubna 1903, podle něhož »kdykoliv sněh napadne, jsou majitelé domu, nebo jejich zástupci povinni chodníky a stezky, a tam, kde chodníků není, prostor uliční na půldruha metru v šíři podél svých usedlostí, tudíž i při svých zahradách atd., co nejdříve od sněhu dáti očistiti a jako při náledí výhradně říčním pískem posypati« — a »když napadne sněh, v noci, nebo při náledí, musí býti čištění chodníků, urovnání povstalých hrbolků a posypání chodníků a stezek říčním pískem časně ráno, nejdéle však do 8. hodiny ranní, a při stále trvající nepohodě takové i opětně mezi dnem vykonáno býti, a to takovým způsobem, aby chodníky a stezky byly vždy ve stavu schůdném bez každého nebezpečení udržovány«, jakož i »k úplnému vyčištění chodníků a stezek musí se ihned zakročiti, jakmile nastane tání«.

Odvolací soud míní, že jest sice pravda, že podle tohoto předpisu posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, ale považuje pojmy tyto za tak neurčité a pro jejich výklad za tak pružné, že magistrát sám uznal za nutno, aby přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízení posypání chodníků, a proto soudí odvolací soud, že pokud neuplyne vzpomenutá lhůta, nelze tvrditi, že by předpis byl porušen a dovozovati zavinění, zavazující k náhradě škody z jeho opomenutí, jakož i soudí, že i když lze dovolatelce dáti za pravdu, že je v pražských ulicích v době mezi 7. a 8. hodinou ranní značná frekvence, a že řečená lhůta se zřetelem na to měla býti posunuta na časnější hodiny ranní, přece nelze při posuzování otázky zavinění, které jest základní podmínkou závazku ku náhradě škody, přehlížeti pozitivní předpis vydaný úřadem k tomu povolaným, poskytující ku splnění povinnosti jím uložené určitou lhůtu. Žalovaní glossují ve svém dovolacím sdělení tyto důvody druhé stolice tvrzením, že kdyby neměl výraz »do osmé hodiny« významu druhou stolicí mu přikládaného, že by podle dovolatelčiny logiky, projevené v jejím dovolání, mohlo býti i takové čištění chodníků pokládáno za opožděné, které by mohlo býti provedeno po čtvrté hodině ranní, a že by domovníci musili na chodnících míti noční službu, že

časový limit — osm hodin — běře zřetel i na obecnost i na majitele domu a jejich zřízence. Tímto vývodem nedostává se však právnímu názoru druhé stolice nijaké podpory, neboť v souzeném případě, jak bylo zjištěno, udál se dovolatelčin úraz dne 11. března 1925 o čtvrt na osmou hodinu ranní, kteréhožto dne sněžilo se střídavou intensitou od noci do  $\frac{1}{2}$  deváté hodiny ráno, v sedm hodin ráno byla vrstva souvisle ležícího sněhu průměrně 1 cm vysoká, teplota byla  $+1.38^{\circ}\text{C}$  nejvyšší a  $-4^{\circ}\text{C}$  nejnižší a sníh zůstal ležeti; ve chvíli úrazu sníh nepadal, chodník byl prost sněhu, ale kluzký od náledí a nebyl posypán pískem. Nemůže tedy býti řeči o nějakém nočním konání služby domovnické, uváží-li se, že podle kalendaria dne 25. března 1925 vycházelo slunce již o 5. hod. 53 min.

Ukládáno-li je shora vzpomenutou vyhláškou magistrátní, totiž (§ 12) že podle tohoto předpisu posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, je to předpis zcela srozumitelný a určitý, neboť musí býti vykládán v souvislosti s hmotněprávními předpisy občanského zákona, totiž s předpisy §§ 1297 a 1299 obč. zák., jakož i s ostatními předpisy o náhradě škody.

Předpokládá-li zákon v § 1297 obč. zák. o každém, kdo má zdravý rozum, že může vynakládati tolik péle a pozornosti, jaké může býti vynaloženo při obyčejných schopnostech musí vyhláška pražského magistrátu vykládána býti v tom smyslu, ba u spolužalované správkyňe domu docela v přísnějším smyslu § 1299 obč. zák. a dlužno usuzovati, že když byl v souzeném případě v době dovolatelčina úrazu, ač sněžilo, chodník už sněhu prost, že měla podle zdravého rozumu splněna býti další povinnost správkyňe domu, totiž posypání kluzkého chodníku říčním pískem, zajisté ještě před nastalou frekvencí, neboť si musela býti ve smyslu uvedených předpisů vědoma, že úkon ten je nutný proto, poněvadž jeho opomenutím ohroženy jsou zdraví a bezpečnost těla lidského, což je opomenutí podle §§ 335 a 431 trest. zák. trestné. Byť i tedy magistrát přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků až do 8. hod. ranní, nelze správkyňi domu sprostiti zodpovědnosti za nedbalost, že chodníku neposypala co nejdříve a časně ráno, než začne čilejší frekvence a že s touto, zajisté přílišné námahy nevyžadující práci mínila snad sečkati až do nejzazší lhůty magistrátní vyhlášky.

Je tedy podle č. 4 § 503 c. ř. s. uplatnění důvod dovolací opodstatněn. Poněvadž se nižší stolice neobíraly touto věcí s tohoto právního, nyní pro ně podle § 511 I. c. ř. s. závazného

hlediska, slušelo důvodnému dovolání vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1927 č. j. Rv I 1547/26.)\*

Dr. Grešl.

**Rozhodčí komise závodních výborů podle zákona z 12. srpna 1921 č. 330 Sb. z. a n. jsou úřady stavovské; rozhodují-li podle § 3 lit. g) cit. zákona, rozhodují s konečnou platností, takže jest vyloučen každý jiný opravný prostředek, tedy i pořad podle § 105 úst. listiny.**

Rozhodčí komise závodních výborů v D. rozhodla, že žalující firma jest povinna žalovanou, kterou propustila kolektivně s jinými, hlavně i z obavy před prozrazováním obchodního tajemství, opět přijmouti. Stížnost podaná žalující firmou u nejvyššího správního soudu byla pro nepřípustnost odmítnuta, poněvadž při rozhodování podle § 3 lit. g) zákona z 12. srpna 1921 č. 330 Sb. z. a n. jde o nárok soukromoprávní. Žalobkyně domáhá se ve smyslu § 105 úst. listiny, aby rozhodnutí dozorčí komise bylo prohlášeno za zmatečné a bezúčinné, poněvadž rozhodčí komise nebyla příslušna rozhodovati o propuštění, poněvadž toto se stalo kolektivně s jinými dělníky z důvodů, ležících v pracovním poměru, dále, že stížnost u rozhodčí komise byla podána pozdě a na základě vadného usnesení závodního výboru, dále, že mělo rozhodnutí o tom, který případ ze 3 eventualit uvedených v § 3 g) cit. zák., býti přenecháno žalobkyni.

Prvý soud odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva, poněvadž k § 105 úst. listiny nebyl vydán prováděcí zákon a rozhodčí komise není správní úřad, nýbrž institut sui generis, utvořený jako rozhodčí soud.

Soud rekursní změnil toto usnesení a námitku nepřípustnosti pořadu práva zamítl, považuje rozhodčí komisi za správní úřad a § 105 úst. listiny prováděcího zákona nevyžaduje.

Nejvyšší soud rozhodnutím z 18. listopadu 1924 R I 938/24-i (sb. č. 4363) obnovil usnesení prvního soudu.

Senát pro řešení konfliktů kompetenčních rozhodl rozsudkem ze dne 25. května 1925 č. 337/25, že o věci má rozhodnouti soud.

V obnoveném řízení první soud žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek ten potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky ty, jakož

\*) Poznámka zasílatelova: Srovnej opačné rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 1912 Rv II 11/12 v Právniku r. 1913 na str. 131.